

I. DISPOSICIÓN XERAIS

XEFATURA DO ESTADO

13416 *Lei 7/2012, do 29 de outubro, de modificación da normativa tributaria e orzamentaria e de adecuación da normativa financeira para a intensificación das actuacións na prevención e loita contra a fraude.*

JUAN CARLOS I

REI DE ESPAÑA

Saiban todos os que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei.

EXPOSICIÓN DE MOTIVOS

I

Esta lei contén unha serie de medidas dirixidas á prevención e loita contra a fraude fiscal. A realidade social e económica nun escenario de crise e de austeridade orzamentaria fai da fraude fiscal hoxe, se cabe, unha figura máis reprochable que nunca. Pola súa vez, a evolución dos comportamentos fraudulentos e a experiencia acumulada na aplicación da normativa tributaria, tras a entrada en vigor da Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria, permiten unha reforma con perspectiva suficiente como para colocar o noso sistema legal á vangarda da loita contra a fraude.

Tales obxectivos perséguese cunha batería de medidas novas deseñadas para impactar directamente en nichos de fraude detectados como orixe de importantes detraccións de ingresos públicos, pero tamén con outras medidas que tenden a perfeccionar as normas que garanten o crédito tributario co fin de actualizalas ou de aclarar a súa correcta interpretación, coa finalidade de incrementar a seguridade xurídica do noso sistema tributario e evitar litixios innecesarios. Un sistema máis coherente tecnicamente e máis predicible contribúe a lograr unha maior eficacia e unha menor litixiosidade, o que, pola súa vez, permite liberar recursos para alcanzar un maior control das potenciais defraudacións.

Por último, cómpre destacar unha serie de medidas que se incorporan ao ordenamento de forma nova e cunha clara vocación na loita contra a fraude, entre elas a posibilidade de adopción de medidas cautelares vinculadas a supostos de presuntos delitos contra a Facenda pública, así como a investigación patrimonial asociada a elas, a limitación de pagamentos en efectivo ou o establecemento de novas obrigas de información sobre bens e dereitos situados no estranxeiro.

II

A actuación en fraude da Facenda pública consistente en repartir o patrimonio existente, unha vez nada a débeda, aos socios a través de operacións de preliquidación, para deixar paso a unha liquidación formal cunha cota insignificante, cando non inexistente, fai aconsellable incrementar para estes efectos o valor da cota de liquidación do socio sucesor na débeda tributaria que opera como límite da súa responsabilidade. Para tal fin regúlase expresamente o alcance do límite da responsabilidade do dito socio na débeda tributaria das persoas xurídicas ou entidades disoltas ou liquidadas que limitan a responsabilidade patrimonial dos socios, tanto na sucesión da débeda tributaria como das sancións, de ser o caso.

Así mesmo, procede modificar o sistema de sucesión das entidades con personalidade xurídica para dar cobertura xurídica na lei á sucesión de entidades xurídico-públicas, nas cales tamén se produce a subrogación mercantil tradicional. Con ese propósito, inclúense de forma explícita, como susceptibles de sucesión tributaria, toda clase de sociedades e entidades con personalidade xurídica que tivesen a condición de sucesoras e beneficiarias.

Por outra banda, a reforma pretende aclarar as implicacións derivadas da natureza xurídica do responsable tributario, que non debe ser identificado cun suxeito infractor, senón como obrigado tributario en sentido estrito, mesmo cando responda tamén das sancións tributarias impostas ao dito suxeito infractor. Entre as modificacións que pretenden significar tal situación xurídica, dentro do réxime xurídico sancionador establécese un sistema de redución das sancións que se imporán por conformidade e pronto pagamento. En relación coa redución de conformidade, en caso de concorrencia dunha situación de responsabilidade respecto da sanción, modifícase a norma para ofrecer a posibilidade ao responsable de que poida dar a súa conformidade coa parte de débeda derivada procedente dunha sanción en sede do debedor principal e beneficiarse da redución legal por conformidade. Así mesmo, recoñéceselle ao responsable a eventual redución por pronto pagamento da súa propia débeda.

Introdúcese un novo suposto de responsabilidade subsidiaria, destinado a facilitar a acción de cobramento contra os administradores daquelas empresas que, carentes de patrimonio pero con actividade económica regular, realizan unha actividade recorrente e sistemática de presentación de autoliquidacións formalmente pero sen ingreso por determinados conceptos tributarios con ánimo defraudatorio.

Elimínase a posibilidade de adiamentos ou fraccionamentos dos créditos contra a masa nas situacións de concurso para evitar a postergación artificiosa do crédito público como consecuencia da simple solicitude de adiamento ou fraccionamento.

Mellórase a redacción da norma na determinación do dies a quo do inicio do cómputo dos prazos de prescrición naqueles supostos de responsabilidade solidaria en que o feito habilitante para apreciar esta concurra con posterioridade ao día seguinte ao da finalización do período voluntario do debedor principal.

Ademais, clarifícase o réxime xurídico que regula a interrupción do cómputo do prazo de prescrición do dereito da Administración a determinar a débeda tributaria mediante a oportuna liquidación respecto de determinadas obrigas tributarias cando a acción da Administración se dirixa orixinariamente respecto doutra obriga tributaria distinta como consecuencia da presentación dunha declaración incorrecta por parte do obrigado tributario.

Doutra banda, modifícase o momento en que se reinicia o prazo de prescrición interrompido pola declaración de concurso para que coincida co momento en que a Administración recupera as súas facultades de autotutela executiva, introducindo unha mellora estritamente técnica para dotar de seguridade xurídica as relacións da Facenda pública cos debedores concursados.

Así mesmo, acláranse os efectos da suspensión do cómputo do prazo de prescrición por litixio, concurso e outras causas legais, explicitando que os efectos da dita suspensión se estenden a todos os obrigados tributarios.

Respecto das medidas cautelares, modifícase o precepto para permitir a súa adopción en calquera momento do procedemento cando se estime, de ser o caso, a concorrencia dos presupostos establecidos no propio precepto.

Por outra banda, e dado que a práctica e a análise dos resultados poñen de manifesto poñen que é preciso adoptar medidas que permitan facilitar ao xuíz o exercicio da súa función xurisdiccional, permitíndolle tomar decisións no ámbito das medidas cautelares sobre a base dun traballo previo de investigación acompañado dunha valoración dos órganos da Axencia Tributaria de por que se dan as circunstancias que, ao seu xuízo, determinan a conveniencia de adoptar unha medida cautelar, modifícase a norma en tal sentido, coa finalidade de avanzar na loita contra a fraude máis agravada, expondo, en primeiro lugar, a modificación das medidas cautelares en expedientes por delito fiscal,

considerando o seu carácter de medidas excepcionais e provisionais que só pretenden someter da forma máis inmediata posible á decisión xurisdiccional o bloqueo dun patrimonio cuxa dispoñibilidade, a resultas do proceso penal, resulta cuestionada en virtude dos feitos acreditados que permiten a adopción da medida cautelar administrativa, debendo resaltarse que a posibilidade de adoptar medidas cautelares tamén se estende a outros supostos nos cales a investigación xudicial non teña a súa orixe en actuacións de comprobación e investigación desenvolvidas pola Administración tributaria. A modificación complementábase, para dotar de maior seguridade xurídica a actuación da Facenda pública, cun mandato legal á Axencia Tributaria para a investigación patrimonial dos suxeitos afectados ou relacionados cun proceso por delito contra a Facenda pública.

Ademais, para combater determinadas condutas fraudulentas en sede recadatoria consistentes na despatrimonialización dunha sociedade, establécese a prohibición de disposición dos bens inmoebles de sociedades cuxas accións ou participacións fosen obxecto de embargo e o seu titular, debedor da Facenda pública, exerce o control efectivo da mercantil en cuestión.

Modifícase o réxime xurídico do embargo dos bens e dereitos en entidades de crédito e depósito para incrementar a súa efectividade e a súa seguridade xurídica. Para estes efectos, a extensión do embargo a outros bens ou dereitos non identificados na diligencia de embargo poderá estenderse ao resto de bens e dereitos existentes na persoa ou entidade e non só da oficina ou sucursal á cal se remitiu o embargo. En concordancia con iso, por limitacións de xurisdición territorial da Administración tributaria actuante, establécese o dito ámbito como límite da extensión.

Cando un obrigado tributario incumpra coa obriga de presentación telemática dificultalle notablemente á Administración o tratamento da información e a xeración, de ser o caso, das correspondentes débedas. Con todo, non está tipificado ningún suposto específico de infracción tributaria que penalice o seu comportamento fronte ao contribuínte que se atén a tal obriga. Por iso, considérase necesario crear un novo tipo de infracción tributaria relativo á presentación de autoliquidacións ou declaracións informativas sen se ater ás obrigas de presentación telemática, que comportará sancións fixas no suposto de autoliquidacións e sancións variables en función do número de datos no suposto de declaracións informativas.

Á vista da experiencia acumulada en relación coa aplicación da infracción por resistencia, obstrución, escusa ou negativa ás actuacións da Administración tributaria, considérase oportuna a súa modificación para evitar diversos problemas detectados así como mellorar o seu efecto disuasorio e impedir que estes defectos permitan dilatar os procedementos.

Para favorecer a operatividade das sancións non pecuniarias, modifícase o prazo para iniciar os procedementos sancionadores para a imposición destas sancións. Así, pásanse a contar os tres meses desde que se notificou ou se entendeu notificado o acto de imposición de sanción pecuniaria con que está ligada a eventual imposición da sanción non pecuniaria.

Clarifícase o sistema de suspensión e devindicación de xuros de demora no caso de recurso ou reclamación contra os acordos de derivación de responsabilidade. Así, con carácter xeral, se a sanción é impugnada tanto polo debedor principal como polo responsable, a execución da sanción será suspendida e deixarán de devindicarse xuros de demora polo período de tempo transcorrido ata a finalización do período voluntario aberto pola notificación da resolución que poña fin á vía administrativa. Con todo, nos supostos de responsabilidade solidaria do artigo 42.2 da Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria, non se aplicarán as citadas medidas de suspensión de execución e non devindicación de xuros, tendo en conta o presuposto de dereito da dita responsabilidade.

Modifícase o importe da garantía que é necesario depositar para a suspensión da execución do acto impugnado a través do recurso de reposición ou da reclamación económico-administrativa, co fin de que o seu importe cubra todas as recargas que puideren ser exixibles no momento de execución da garantía do crédito público.

A globalización da actividade económica en xeral, e a financeira en particular, así como a liberdade na circulación de capitais, xunto coa reprodución de condutas fraudulentas que aproveitan as ditas circunstancias, fan aconsellable o establecemento dunha obriga específica de información en materia de bens e dereitos situados no estranxeiro. Desta forma, a través dunha disposición adicional que se incorpora á Lei xeral tributaria, establécese esta obriga de información, así como a habilitación regulamentaria para o seu desenvolvemento. A obriga complétase co establecemento na dita disposición do réxime sancionador en caso de incumprimento da obriga.

Por outra banda, co fin de conseguir unha mellor protección do crédito público, con independencia do seu carácter tributario ou doutra índole, esténdese a responsabilidade solidaria do artigo 42.2 da Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria, á xeneralidade dos créditos públicos mediante a consecuente modificación da Lei 47/2003, do 26 de novembro, xeral orzamentaria.

III

En conexión co apuntado máis arriba en relación coa globalización da actividade económica e a necesidade de obter información sobre bens e dereitos situados no estranxeiro, e como complemento necesario dela, introdúcese unha modificación das normas do imposto sobre a renda das persoas físicas e do imposto sobre sociedades, para regular a incidencia que no ámbito das ganancias de patrimonio non xustificadas e da presunción de obtención de rendas, respectivamente, poida ter a non presentación en prazo de tal obriga de información; introdúcese, ademais, unha infracción específica, cun agravamento das sancións, para estes casos en que os obrigados tributarios non consignaron nas súas autoliquidacións as rendas que son obxecto de regularización como ganancias patrimoniais non xustificadas ou presuntamente obtidas.

Adicionalmente, establécense novos supostos de exclusión do método de estimación obxectiva no imposto sobre a renda das persoas físicas, en cuxa virtude quedarán excluídos do dito método e, por tanto, tamén do réxime especial simplificado do imposto sobre o valor engadido, os contribuíntes que realicen determinadas actividades e o volume dos rendementos íntegros do ano inmediato anterior correspondente a elas procedentes de obrigados a practicar retención ou ingreso á conta supere unha determinada contía.

IV

A experiencia das campañas do imposto sobre a renda das persoas físicas co servizo de borrador de declaración e a satisfactoria acollida do servizo de obtención pola internet a través dun SMS, fai aconsellable modificar a normativa reguladora daquel para actualizar o perfil do contribuínte destinatario do borrador da declaración.

En concreto, deslegalízase a delimitación do perfil de borrador, de modo que a orde ministerial anual da dita campaña poida ir adaptando aquel ás modificacións normativas, de xestión do servizo etc., posibilitando un maior grao de flexibilidade que permita estender progresivamente este servizo a un maior número de contribuíntes sen necesidade de proceder para iso a continuas modificacións da norma legal reguladora do imposto.

V

No que respecta ao imposto sobre o valor engadido incorpórase unha serie de modificacións na Lei do imposto co fin de evitar comportamentos fraudulentos, en especial nas operacións de entregas de inmobles e en situacións nas cales se produciu unha declaración de concurso.

En primeiro lugar, establécense dous novos supostos de inversión do suxeito pasivo nos citados casos de entregas de inmobles. Por unha banda, cando se renuncie á exención, e, en segundo termo, cando a entrega dos bens inmobles se produza en

execución da garantía constituída sobre estes, suposto que se estende expresamente ás operacións de dación do inmovible en pagamento e cando o adquirente asume a obriga de extinguir a débeda garantida. Estes supostos de inversión do suxeito pasivo axústanse ao establecido na Directiva 2006/112/CE do Consello, do 28 de novembro de 2006, relativa ao sistema común do imposto sobre o valor engadido. Con iso preténdese evitar o prexuízo que se produce á Facenda pública cando o IVE non se ingresa no Tesouro e, a continuación, se solicita o adiamento ou se declara o concurso da entidade transmitente. O dano á Facenda pública é dobre, pois o IVE non ingresado é deducido polo adquirente. Co mecanismo da inversión do suxeito pasivo garántese o ingreso do IVE na Facenda pública.

En segundo termo, a situación de concurso do obrigado tributario require dun tratamento particular no imposto coa finalidade de facilitar a súa xestión e impedir que se altere a neutralidade en prexuízo da Facenda pública.

Nos supostos en que o auto de declaración de concurso se dita ao longo do período de liquidación do imposto é necesario diferenciar se os créditos son concursais ou contra a masa, xa que, de acordo coa xurisprudencia do Tribunal Supremo, se deben cualificar como concursais os créditos de IVE por feitos imposibles anteriores á declaración de concurso.

Como na regulación actual a declaración-liquidación é única, establécese, con obxecto de determinar o crédito que terá carácter concursal, a obriga de presentar dúas declaracións-liquidacións, unha polos feitos imposibles anteriores á declaración de concurso e outra polos posteriores, nos termos que se desenvolvan regulamentariamente. Na primeira desas declaracións o concursado estará obrigado a aplicar a totalidade dos saldos a compensar correspondentes a períodos de liquidación anteriores á declaración de concurso.

As medidas adoptadas teñen como fin garantir a neutralidade do imposto, o cal ten como efecto que a Administración non se vexa prexudicada en relación coa percepción do imposto sobre o valor engadido como consecuencia do concurso. Por iso é polo que se limita o dereito de dedución que se deberá exercer, cando se soportaron as cotas con anterioridade ao auto de declaración de concurso, na declaración-liquidación correspondente ao período en que as ditas cotas foron soportadas.

De igual maneira, para adecuar a xestión do imposto á doutrina xurisprudencial, a rectificación de deducións como consecuencia da declaración de concurso deberá realizarse na declaración-liquidación correspondente ao período en que se exerceu a dedución.

Introdúcese un novo suposto de rectificación de cotas repercutidas para os casos en que a operación gravada quede sen efecto como consecuencia do exercicio dunha acción de reintegración concursal ou doutras accións de impugnación exercitadas no seo do concurso. Nestes supostos, o suxeito pasivo deberá proceder á rectificación na declaración-liquidación correspondente ao período en que se declarou a operación. A minoración de deducións por parte do adquirente, se estivese tamén en situación de concurso, realizarase, igualmente, na declaración-liquidación correspondente ao período en que se exerceu a dedución. Con estas medidas preténdese evitar que a eventual declaración de concurso, xa sexa do transmitente ou do adquirente, desvirtúe a neutralidade do imposto.

Por último, regúlase un novo suposto de infracción tributaria e o seu correspondente réxime sancionador polos incumprimentos relativos á correcta declaración de determinadas operacións asimiladas ás importacións.

Dadas as numerosas modificacións da Lei do imposto sobre o valor engadido que se incorporan nesta lei, considérase conveniente que esas modificacións se incorporen, así mesmo, na Lei do imposto xeral indirecto canario para que o réxime sexa uniforme en todo o territorio do Estado.

VI

A utilización de medios de pagamento en efectivo nas operacións económicas facilita notablemente os comportamentos defraudatorios, nas súas distintas manifestacións. Favorece a opacidade das operacións e actividades e a súa ocultación á Administración.

Fronte a tales comportamentos, a actuación dos poderes públicos debe encamiñarse non só á detección e regularización dos incumprimentos, senón tamén a evitar que estes incumprimentos se produzan, facendo fincapé nos aspectos disuasorios da loita contra a fraude.

A utilización de efectivo e a súa relación coa fraude constitúe tamén unha preocupación xeneralizada en países da nosa contorna, onde xa se adoptaron limitacións ao uso de efectivo para determinadas operacións económicas.

Na normativa española, as medidas de reacción ante esta situación viñéronse centrando fundamentalmente no establecemento de obrigas de información, así como na adopción de plans de actuación no ámbito do control da Administración tributaria. Considérase necesaria a adopción de medidas dirixidas a limitar a utilización do efectivo como medio de pagamento que, pola súa natureza, requiren un desenvolvemento normativo con rango de lei.

Neste contexto, a presente lei establece limitacións ao uso de efectivo en determinadas transaccións económicas pois a loita contra a fraude fiscal é un motivo de interese público que prevalece sobre o efecto das limitacións reguladas nesta lei. A dita limitación non é incompatible coa condición de moeda de curso legal dos billetes e moedas ao existiren outros medios legais de pagamento para a liquidación de débedas monetarias.

Así, establécese unha limitación, de carácter xeral, aos pagamentos en efectivo correspondentes a operacións a partir de 2.500 euros. Exclúense da limitación os pagamentos efectuados cando ningún dos intervinientes na operación actúe en calidade de empresario ou profesional, así como os pagamentos ou ingresos realizados en entidades de crédito. Así mesmo, inclúese expresamente unha regra contra o fraccionamento de operacións para efectos do cálculo do límite legalmente establecido.

Ligado a esta limitación, establécese un réxime sancionador. Neste sentido, régulanse o réxime das infraccións e sancións, as regras básicas do procedemento sancionador e o órgano competente para a recadación das sancións. Introdúcese a exención de responsabilidade en caso de denuncia do posible pagamento efectuado en incumprimento da limitación legal.

Adicionalmente, introdúcense obrigas de información para calquera autoridade ou funcionario que no exercicio das súas funcións teña coñecemento dalgún incumprimento da limitación legal.

Finalmente establécese a aplicación do disposto na lei, no relativo á limitación do uso de efectivo como medio de pagamento, a todos os pagamentos realizados desde a súa entrada en vigor, aínda que se refiran a operacións concertadas con anterioridade ao establecemento da limitación.

VII

Por outra banda, modifícase o artigo 108 da Lei do mercado de valores (LMV) co fin de conformalo, tal como se estableceu orixinalmente, como unha medida antielusión fiscal das posibles transmisións de valores que só sexan unha cobertura dunha transmisión de inmobles, mediante a interposición de figuras societarias.

Para iso simplifícase a súa regulación e modifícase o precepto para corrixir os seguintes aspectos del: establécese a exención xeral do gravame polo imposto sobre o valor engadido ou polo imposto sobre transmisións patrimoniais e actos xurídicos documentados, exceptuando tales exencións se se trata de eludir o seu pagamento pola transmisión dos inmobles das entidades a que representan os valores transmitidos. Nese caso, a operación volverá ser gravada polo imposto exencionado.

Ademais, exclúense do posible gravame as adquisicións de valores nos mercados primarios, que non estarán suxeitos a este precepto e, por último, simplifícase a redacción do artigo, que pasa de ser unha norma obxectiva a ser unha auténtica norma de loita contra a fraude, aínda que nos supostos máis claros se establece unha presunción iuris tantum que deberá, de ser o caso, ser enervada polo interesado se non quere que lle sexa aplicada a medida antielusión.

En consonancia coa dita modificación introdúcense os cambios pertinentes na Lei reguladora do imposto sobre o valor engadido.

VIII

No ámbito do réxime fiscal das cooperativas, actualízase a referencia ao órgano encargado de realizar as actuacións de comprobación e inspección daquelas, para determinar a concorrencia dos requisitos necesarios para a aplicación do citado réxime.

Artigo 1. *Modificación da Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria.*

Introdúcense as seguintes modificacións na Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria:

Un. Modifícanse os puntos 1, 3 e 5 do artigo 40, que quedan redactados da seguinte forma:

«1. As obrigas tributarias pendentes das sociedades e entidades con personalidade xurídica disoltas e liquidadas nas cales a lei limita a responsabilidade patrimonial dos socios, partícipes ou cotitulares transmitíranse a estes, que quedarán obrigados solidariamente ata o límite do valor da cota de liquidación que lles corresponda e demais percepcións patrimoniais recibidas por eles nos dous anos anteriores á data de disolución, que minoren o patrimonio social que debería responder de tales obrigas, sen prexuízo do previsto no artigo 42.2.a) desta lei.

As obrigas tributarias pendentes das sociedades e entidades con personalidade xurídica disoltas e liquidadas nas cales a lei non limita a responsabilidade patrimonial dos socios, partícipes ou cotitulares transmitíranse integramente a estes, que quedarán obrigados solidariamente ao seu cumprimento.»

«3. Nos supostos de extinción ou disolución sen liquidación de sociedades e entidades con personalidade xurídica, as obrigas tributarias pendentes delas transmitíranse ás persoas ou entidades que sucedan ou que sexan beneficiarias da correspondente operación. Esta norma tamén será aplicable a calquera suposto de cesión global do activo e pasivo dunha sociedade e entidade con personalidade xurídica.»

«5. As sancións que poidan proceder polas infraccións cometidas polas sociedades e entidades a que se refire este artigo serán exhibibles aos seus sucesores, nos termos establecidos nos puntos anteriores e, de ser o caso, ata o límite do valor determinado conforme o disposto no punto 1 deste artigo.»

Dous. Modifícase o punto 4 do artigo 41, que queda redactado da seguinte forma:

«4. A responsabilidade non alcanzará as sancións, salvo as excepcións que nesta ou noutra lei se establezan.

Nos supostos en que a responsabilidade alcance as sancións, cando o debedor principal tivese dereito á redución prevista no artigo 188.1.b) desta lei, a débeda derivada será o importe que proceda sen aplicar a redución correspondente, de ser o caso, ao debedor principal, e darase trámite de conformidade ao responsable na proposta de declaración de responsabilidade.

A redución por conformidade será a prevista no artigo 188.1.b) desta lei. A redución obtida polo responsable exixiráselle sen máis trámite no caso de que

presente calquera recurso ou reclamación fronte ao acordo de declaración de responsabilidade, fundado na procedencia da derivación ou nas liquidacións derivadas.

Aos responsables da débeda tributaria seralles de aplicación a redución prevista no artigo 188.3 desta lei.

As reducións previstas neste punto non serán aplicables aos supostos de responsabilidade polo pagamento de débedas do artigo 42.2 desta lei.»

Tres. Introdúcese un novo punto 2 no artigo 43, modifícase o actual punto 2, que se numera como 3, e o actual punto 3 pasa a numerarse como 4. Os ditos puntos 2 e 3 quedan redactados da seguinte forma:

«2. Serán responsables subsidiarios das débedas tributarias derivadas de tributos que se deban repercutir ou de cantidades que se deban reter a traballadores, profesionais ou outros empresarios, os administradores de feito ou de dereito das persoas xurídicas obrigadas a efectuar a declaración e ingreso de tales débedas cando, existindo continuidade no exercicio da actividade, a presentación de autoliquidacións sen ingreso por tales conceptos tributarios sexa reiterativa e se poida acreditar que a dita presentación non obedece a unha intención real de cumprir a obriga tributaria obxecto de autoliquidación.

Entenderase que existe reiteración na presentación de autoliquidacións cando nun mesmo ano natural, de forma sucesiva ou descontinua, se presentaron sen ingreso a metade ou máis das que corresponderían, con independencia de que se presentase solicitude de adiamento ou fraccionamento e de que a presentación se realizase en prazo ou de forma extemporánea.

Para estes efectos non se computarán aquelas autoliquidacións nas cales, existindo solicitude de adiamento ou fraccionamento, se ditase resolución de concesión, salvo incumprimento posterior deles e con independencia do momento do dito incumprimento, e non se computarán, en ningún caso, aqueles que fosen concedidos con garantía debidamente formalizada.

Considerarase, para os efectos desta responsabilidade, que a presentación das autoliquidacións se realizou sen ingreso cando, mesmo existindo ingresos parciais en relación con todas ou algunhas das autoliquidacións presentadas, o importe total resultante de tales ingresos durante o ano natural sinalado no segundo parágrafo non supere o 25 por cento do sumatorio das cotas a ingresar autoliquidadas.

Presumirase que non existe intención real de cumprimento das obrigas mencionadas no parágrafo primeiro cando se tivesen satisfeitos créditos de titularidade de terceiros de vencemento posterior á data en que as obrigas tributarias a que se estende a responsabilidade establecida nesta disposición se devindicaron ou resultaron exixibles e non preferentes aos créditos tributarios derivados destas últimas.»

«3. As leis poderán establecer outros supostos de responsabilidade subsidiaria distintos dos previstos nos puntos anteriores.»

Catro. Modifícase o punto 2 do artigo 65, que queda redactado da seguinte forma:

«2. Non poderán ser obxecto de adiamento ou fraccionamento as débedas tributarias cuxa exacción se realice por medio de efectos timbrados.

Tampouco se poderán aprazar ou fraccionar as débedas correspondentes a obrigas tributarias que deban cumprir o retedor ou o obrigado a realizar ingresos á conta, salvo nos casos e condicións previstos na normativa tributaria.

Así mesmo, en caso de concurso do obrigado tributario, non se poderán aprazar ou fraccionar as débedas tributarias que, de acordo coa lexislación concursal, teñan a consideración de créditos contra a masa.

As solicitudes de adiamento ou fraccionamento a que se refire este punto serán obxecto de inadmisión.»

Cinco. Modifícase o punto 2 do artigo 67, que queda redactado da seguinte forma:

«2. O prazo de prescrición para exixir a obriga de pagamento aos responsables solidarios comezará a contarse desde o día seguinte ao da finalización do prazo de pagamento en período voluntario do debedor principal.

No entanto, no caso de que os feitos que constitúan o presuposto da responsabilidade se produzan con posterioridade ao prazo fixado no parágrafo anterior, o dito prazo de prescrición iniciárase a partir do momento en que tales feitos tivesen lugar.

No caso de responsables subsidiarios, o prazo de prescrición comezará a computarse desde a notificación da última actuación recadatoria practicada ao debedor principal ou a calquera dos responsables solidarios.»

Seis. Modifícanse os puntos 1, 7 e 8 do artigo 68, que quedan redactados da seguinte forma:

«1. O prazo de prescrición do dereito a que se refire a alínea a) do artigo 66 desta lei interrómpese:

a) Por calquera acción da Administración tributaria, realizada con coñecemento formal do obrigado tributario, conducente ao recoñecemento, regularización, comprobación, inspección, aseguramento e liquidación de todos ou parte dos elementos da obriga tributaria que proceda, aínda que a acción se dirixa inicialmente a unha obriga tributaria distinta como consecuencia da incorrecta declaración do obrigado tributario.

b) Pola interposición de reclamacións ou recursos de calquera clase, polas actuacións realizadas con coñecemento formal do obrigado tributario no curso das ditas reclamacións ou recursos, pola remisión do tanto de culpa á xurisdición penal ou pola presentación de denuncia ante o Ministerio Fiscal, así como pola recepción da comunicación dun órgano xurisdiccional na cal se ordene a paralización do procedemento administrativo en curso.

c) Por calquera actuación fidedigna do obrigado tributario conducente á liquidación ou autoliquidación da débeda tributaria.»

«7. Cando o prazo de prescrición se interropese pola interposición do recurso ante a xurisdición contencioso-administrativa, polo exercicio de accións civís ou penais, pola remisión do tanto de culpa á xurisdición competente ou a presentación de denuncia ante o Ministerio Fiscal ou pola recepción dunha comunicación xudicial de paralización do procedemento, o cómputo do prazo de prescrición iniciárase de novo cando a Administración tributaria reciba a notificación da resolución firme que poña fin ao proceso xudicial ou que levante a paralización, ou cando se reciba a notificación do Ministerio Fiscal en que devolva o expediente.

Cando o prazo de prescrición se interropese pola declaración de concurso do debedor, o cómputo iniciárase de novo cando adquira firmeza a resolución xudicial de conclusión do concurso. Se se tiver aprobado un convenio, o prazo de prescrición iniciárase de novo no momento da súa aprobación para as débedas tributarias non sometidas a el. Respecto das débedas tributarias sometidas ao convenio concursal, o cómputo do prazo de prescrición iniciárase de novo cando aquelas resulten exixibles ao debedor.

O disposto neste punto non será aplicable ao prazo de prescrición do dereito da Administración tributaria para exixir o pagamento cando non se acordase a suspensión en vía contencioso-administrativa.»

«8. Interrompido o prazo de prescrición para un obrigado tributario, o dito efecto esténdese a todos os demais obrigados, incluídos os responsables. No entanto, se a obriga é mancomunada e só se lle reclama a un dos obrigados tributarios a parte que lle corresponde, o prazo non se interrompe para os demais.

De existiren varias débedas liquidadas a cargo dun mesmo obrigado ao pagamento, a interrupción da prescrición só afectará a débeda a que se refira.

A suspensión do prazo de prescrición contido na alínea b) do artigo 66 desta lei, por litixio, concurso ou outras causas legais, respecto do debedor principal ou dalgún dos responsables, causa o mesmo efecto en relación co resto dos suxeitos solidariamente obrigados ao pagamento, xa sexan outros responsables ou o propio debedor principal, sen prexuízo de que poidan continuar contra eles as accións de cobramento que procedan.»

Sete. Modifícanse os puntos 5 e 8 do artigo 81, que quedan redactados da seguinte forma:

«5. As medidas cautelares reguladas neste artigo poderanse adoptar durante a tramitación dos procedementos de aplicación dos tributos desde o momento en que a Administración tributaria actuante poida acreditar de forma motivada e suficiente a concorrencia dos presupostos establecidos no punto 1 e o cumprimento dos límites sinalados no punto 3.»

«8. Cando, con motivo dun procedemento de comprobación e investigación inspectora, se formalizase denuncia ou querela por delito contra a Facenda pública ou se dirixise proceso xudicial polo dito delito, o órgano competente da Administración tributaria poderá adoptar as medidas cautelares reguladas neste artigo, sen prexuízo do disposto na disposición adicional décimo novena.

Se a investigación do presunto delito non tivese orixe nun procedemento de comprobación e investigación inspectora, as medidas cautelares poderán ser adoptadas polo órgano competente da Administración tributaria con posterioridade á incoación das correspondentes dilixencias de investigación desenvolvidas polo Ministerio Fiscal ou, de ser o caso, con posterioridade á incoación das correspondentes dilixencias penais.

Nos supostos a que se refiren os parágrafos anteriores, as medidas cautelares poderanse dirixir contra calquera dos suxeitos identificados na denuncia ou querela como posibles responsables, directos ou subsidiarios, do pagamento das contías a que se refire o artigo 126 do Código penal.

Adoptada, de ser o caso, a medida cautelar polo órgano competente da Administración tributaria, notificaráselle ao interesado, ao Ministerio Fiscal e ao órgano xudicial competente e manterase ata que este último adopte a decisión procedente sobre a súa conversión en medida xurisdiccional ou levantamento.»

Oito. Introdúcese un novo punto 6 no artigo 170, coa seguinte redacción:

«6. A Administración tributaria poderá acordar a prohibición de dispor sobre os bens inmoables dunha sociedade, sen necesidade de que o procedemento recatorio se dirixa contra ela, cando se lle tivesen embargado ao obrigado tributario accións ou participacións daquela e este exerza o control efectivo, total ou parcial, directo ou indirecto sobre a sociedade titular dos inmoables en cuestión nos termos previstos no artigo 42 do Código de comercio e aínda que non estea obrigado a formular contas consolidadas. Poderase tomar anotación preventiva da prohibición de dispor na folla aberta aos predios no rexistro da propiedade competente en virtude do correspondente mandamento, en que se xustificará a validez da medida cautelar contra persoa distinta do titular rexistral por referencia á existencia da correspondente relación de control cuxo presuposto de feito se detallará no propio mandamento.

O recurso contra a medida de prohibición de dispor só se poderá fundar na falta dalgún dos presupostos de feito que permiten a súa adopción.

A medida alzarase cando por calquera causa se extinga o embargo das participacións ou accións pertencentes ao obrigado tributario. Así mesmo, a Administración tributaria poderá acordar o levantamento da prohibición de dispor cando o seu mantemento poida producir prexuízos de difícil ou imposible reparación, debidamente acreditados pola sociedade.»

Nove. Modifícase o punto 1 do artigo 171, que queda redactado da seguinte forma:

«1. Cando a Administración tributaria teña coñecemento da existencia de fondos, valores, títulos ou outros bens entregados ou confiados a unha determinada oficina dunha entidade de crédito ou outra persoa ou entidade depositaria, poderá dispor o seu embargo na contía que proceda. Na dilixencia de embargo deberase identificar o ben ou dereito coñecido pola Administración actuante, pero o embargo poderase estender, sen necesidade de identificación previa, ao resto dos bens ou dereitos existentes na dita persoa ou entidade, dentro do ámbito estatal, autonómico ou local que corresponda á xurisdición respectiva de cada Administración tributaria ordenante do embargo.

Se da información subministrada pola persoa ou entidade depositaria no momento do embargo se deduce que os fondos, valores, títulos ou outros bens existentes non son homoxéneos ou que o seu valor excede o importe sinalado no punto 1 do artigo 169, o órgano competente concretará os que teñan que quedar trabados.»

Dez. Modifícase o punto 5 do artigo 174, que queda redactado da seguinte forma:

«5. No recurso ou reclamación contra o acordo de derivación de responsabilidade poderase impugnar o presuposto de feito habilitante e as liquidacións ás cales alcanza o dito presuposto, sen que, como consecuencia da resolución destes recursos ou reclamacións, se poidan revisar as liquidacións que adquirisen firmeza para outros obrigados tributarios, senón unicamente o importe da obriga do responsable que interpuxese o recurso ou a reclamación.

No entanto, nos supostos previstos no punto 2 do artigo 42 desta lei non se poderán impugnar as liquidacións a que alcanza o dito presuposto, senón o alcance global da responsabilidade. Así mesmo, nos supostos previstos no citado punto non resultará de aplicación o disposto no artigo 212.3 desta lei, tanto se a orixe do importe derivado procede de débedas como de sancións tributarias.»

Once. Modifícanse os puntos 1, 2, 4 e 5 do artigo 199, que quedan redactados da seguinte forma:

«1. Constitúe infracción tributaria presentar de forma incompleta, inexacta ou con datos falsos autoliquidacións ou declaracións, así como os documentos relacionados coas obrigas alfandegueiras, sempre que non se producise ou non se poida producir prexuízo económico á Facenda pública, ou contestacións a requirimentos individualizados de información.

Tamén constituirá infracción tributaria presentar as autoliquidacións, declaracións ou os documentos relacionados coas obrigas alfandegueiras por medios distintos aos electrónicos, informáticos e telemáticos naqueles supostos en que haxa obriga de facelo por eses medios.

As infraccións previstas neste artigo serán graves e sancionaranse de acordo co disposto nos puntos seguintes.»

«2. De se presentaren de forma incompleta, inexacta ou con datos falsos autoliquidacións, declaracións ou documentos relacionados coas obrigas alfandegueiras, a sanción consistirá en multa pecuniaria fixa de 150 euros.

De se presentaren por medios distintos dos electrónicos, informáticos e telemáticos cando exista obriga de facelo polos ditos medios, a sanción consistirá en multa pecuniaria fixa de 1.500 euros.»

«4. Tratándose de requirimentos individualizados ou de declaracións exixidas con carácter xeral en cumprimento da obriga de subministración de información recollida nos artigos 93 e 94 desta lei, que non teñan por obxecto datos expresados en magnitudes monetarias e que fosen contestados ou presentados de forma incompleta, inexacta, ou con datos falsos, a sanción consistirá en multa pecuniaria fixa de 200 euros por cada dato ou conxunto de datos referidos a unha mesma persoa ou entidade omitido, inexacto ou falso.

A sanción será de 100 euros por cada dato ou conxunto de datos referidos a unha mesma persoa ou entidade cando a declaración fose presentada por medios distintos dos electrónicos, informáticos e telemáticos e exista obriga de facelo polos ditos medios, cun mínimo de 1.500 euros.»

«5. Tratándose de requirimentos individualizados ou de declaracións exixidas con carácter xeral en cumprimento da obriga de subministración de información recollida nos artigos 93 e 94 desta lei, que teñan por obxecto datos expresados en magnitudes monetarias e que fosen contestados ou presentados de forma incompleta, inexacta, ou con datos falsos, a sanción consistirá en multa pecuniaria proporcional de ata o 2 por cento do importe das operacións non declaradas ou declaradas incorrectamente, cun mínimo de 500 euros.

Se o importe das operacións non declaradas ou declaradas incorrectamente representa unha porcentaxe superior ao 10, 25, 50 ou 75 por cento do importe das operacións que deberon declararse, a sanción consistirá en multa pecuniaria proporcional do 0,5, 1, 1,5 ou 2 por cento do importe das operacións non declaradas ou declaradas incorrectamente, respectivamente. No caso de que a porcentaxe sexa inferior ao 10 por cento, imporase multa pecuniaria fixa de 500 euros.

A sanción será do 1 por cento do importe das operacións declaradas por medios distintos dos electrónicos, informáticos e telemáticos cando exista obriga de facelo polos ditos medios, cun mínimo de 1.500 euros.»

Doce. Introdúcese un novo punto 6 no artigo 203 e renuméranse os actuais 6 e 7 como 7 e 8, respectivamente, coa seguinte redacción:

«6. No caso de que o obrigado tributario que cometa as infraccións a que se refiren as alíneas a), b), c) e d) do punto 1 estea a ser obxecto dun procedemento de inspección, será sancionado da seguinte forma:

a) Cando o incumprimento o realicen persoas ou entidades que non desenvolvan actividades económicas, sancionárase da seguinte forma:

1.º Multa pecuniaria fixa de 1.000 euros, se non comparece ou non se facilita a actuación administrativa ou a información exixida no prazo concedido no primeiro requirimento notificado para o efecto.

2.º Multa pecuniaria fixa de 5.000 euros, se non comparece ou non se facilita a actuación administrativa ou a información exixida no prazo concedido no segundo requirimento notificado para o efecto.

3.º Se non comparece ou non se facilita a actuación administrativa ou a información exixida no prazo concedido no terceiro requirimento notificado para o efecto, a sanción consistirá:

Se o incumprimento se refire a magnitudes monetarias coñecidas, en multa pecuniaria proporcional da metade do importe das operacións requiridas e non contestadas, cun mínimo de 10.000 euros e un máximo de 100.000 euros.

Se o incumprimento non se refire a magnitudes monetarias ou non se coñece o importe das operacións requiridas, en multa pecuniaria proporcional do 0,5 por cento do importe total da base imponible do imposto persoal que grava a renda do

suxeito infractor que corresponda ao último exercicio cuxo prazo de declaración finalizase no momento de comisión da infracción, cun mínimo de 10.000 euros e un máximo de 100.000 euros.

b) Cando o incumprimento o realicen persoas ou entidades que desenvolvan actividades económicas, sancionárase da seguinte forma:

1.º Se a infracción se refire á achega ou ao exame de libros de contabilidade, rexistros fiscais, ficheiros, programas, sistemas operativos e de control ou consiste no incumprimento do deber de facilitar a entrada ou permanencia en predios e locais ou o recoñecemento de elementos ou instalacións, consistirá en multa pecuniaria proporcional do 2 por cento da cifra de negocios correspondente ao último exercicio cuxo prazo de declaración finalizase no momento de comisión da infracción, cun mínimo de 20.000 euros e un máximo de 600.000 euros.

2.º Se a infracción se refire á falta de achega de datos, informes, antecedentes, documentos, facturas ou outros xustificantes concretos:

a) Multa pecuniaria fixa de 3.000 euros, se non comparece ou non se facilita a información exixida no prazo concedido no primeiro requirimento notificado para o efecto.

b) Multa pecuniaria fixa de 15.000 euros, se non comparece ou non se facilita a información exixida no prazo concedido no segundo requirimento notificado para o efecto.

c) Se non comparece ou non se facilita a información exixida no prazo concedido no terceiro requirimento notificado para o efecto, a sanción consistirá:

Se o incumprimento se refire a magnitudes monetarias coñecidas, en multa pecuniaria proporcional da metade do importe das operacións requiridas e non contestadas, cun mínimo de 20.000 euros e un máximo de 600.000 euros.

Se o incumprimento non se refire a magnitudes monetarias ou non se coñece o importe das operacións requiridas, a sanción será do 1 por cento da cifra de negocios correspondente ao último exercicio cuxo prazo de declaración finalizase no momento de comisión da infracción, cun mínimo de 20.000 euros e un máximo de 600.000 euros.

En calquera dos casos recollidos neste punto, se o obrigado tributario dese total cumprimento ao requirimento administrativo antes da finalización do procedemento sancionador ou, se é anterior, da finalización do trámite de audiencia do procedemento de inspección, o importe da sanción será da metade das contías anteriormente sinaladas.»

Trece. Modifícase o punto 2 do artigo 209, que queda redactado da seguinte forma:

«2. Os procedementos sancionadores que se incoen como consecuencia dun procedemento iniciado mediante declaración ou dun procedemento de verificación de datos, comprobación ou inspección non se poderán iniciar respecto da persoa ou entidade que fose obxecto do procedemento unha vez transcorrido o prazo de tres meses desde que se notificase ou se entendese notificada a correspondente liquidación ou resolución.

Os procedementos sancionadores que se incoen para a imposición das sancións a que se refire o artigo 186 desta lei deberán iniciarse no prazo de tres meses desde que se notificase ou se entendese notificada a sanción pecuniaria a que se refire o dito precepto.»

Catorce. Modifícase o punto 3 do artigo 212, que queda redactado da seguinte forma:

«3. A interposición en tempo e forma dun recurso ou reclamación administrativa contra unha sanción producirá os seguintes efectos:

a) A execución das sancións quedará automaticamente suspendida en período voluntario sen necesidade de achegar garantías ata que sexan firmes en vía administrativa.

b) Non se exixirán xuros de demora polo tempo que transcorra ata a finalización do prazo de pagamento en período voluntario aberto pola notificación da resolución que poña fin á vía administrativa, exixíndose xuros de demora a partir do día seguinte ao da finalización do dito prazo.

O disposto nas alíneas a) e b) deste punto aplicarase para os efectos de suspender as sancións tributarias obxecto de derivación de responsabilidade, tanto no caso de que a sanción fose impugnada polo suxeito infractor como cando, en exercicio do disposto no artigo 174.5 desta lei, a dita sanción sexa impugnada polo responsable. En ningún caso será obxecto de suspensión automática por este precepto a débeda tributaria obxecto de derivación.

Tampouco se suspenderán conforme este precepto as responsabilidades polo pagamento de débedas previstas no artigo 42.2 desta lei.»

Quince. Modifícase o punto 1 do artigo 224, que queda redactado da seguinte forma:

«1. A execución do acto impugnado quedará suspendida automaticamente por instancia do interesado se se garante o importe do dito acto, os xuros de demora que xere a suspensión e as recargas que procederían en caso de execución da garantía, nos termos que se establezan regulamentariamente.

Se a impugnación afectar unha sanción tributaria, a súa execución quedará suspendida automaticamente sen necesidade de achegar garantías, de acordo co disposto no punto 3 do artigo 212 desta lei.

Se a impugnación afectar un acto censual relativo a un tributo de xestión compartida, non se suspenderá en ningún caso, por este feito, o procedemento de cobramento da liquidación que se poida practicar. Iso sen prexuízo de que, se a resolución que se dite en materia censual afectar o resultado da liquidación aboada, se realice a correspondente devolución de ingresos.»

Dezaseis. Modifícase o punto 1 do artigo 233, que queda redactado da seguinte forma:

«1. A execución do acto impugnado quedará suspendida automaticamente por instancia do interesado se se garante o importe do dito acto, os xuros de demora que xere a suspensión e as recargas que procederían en caso de execución da garantía, nos termos que se establezan regulamentariamente.

Se a impugnación afectar unha sanción tributaria, a súa execución quedará suspendida automaticamente sen necesidade de achegar garantías, de acordo co disposto no punto 3 do artigo 212 desta lei.»

Dezasete. Introdúcese unha nova disposición adicional décimo oitava, coa seguinte redacción:

«Disposición adicional décimo oitava. *Obriga de información sobre bens e dereitos situados no estranxeiro.*

1. Os obrigados tributarios deberán subministrarlle á Administración tributaria, conforme o disposto nos artigos 29 e 93 desta lei e nos termos que regulamentariamente se establezan, a seguinte información:

a) Información sobre as contas situadas no estranxeiro abertas en entidades que se dediquen ao tráfico bancario ou crediticio das cales sexan titulares ou beneficiarios ou nas cales figuren como autorizados ou dalgunha outra forma teñan poder de disposición.

b) Información de calquera título, activo, valor ou dereito representativo do capital social, fondos propios ou patrimonio de todo tipo de entidades, ou da cesión a terceiros de capitais propios, dos cales sexan titulares e que estean depositados ou situados no estranxeiro, así como dos seguros de vida ou invalidez de que sexan tomadores e das rendas vitalicias ou temporais das cales sexan beneficiarios como consecuencia da entrega dun capital en diñeiro, bens mobles ou inmobles, contratados con entidades establecidas no estranxeiro.

c) Información sobre os bens inmobles e dereitos sobre bens inmobles da súa titularidade situados no estranxeiro.

As obrigas previstas nos tres parágrafos anteriores estenderanse a aqueles que teñan a consideración de titulares reais de acordo co previsto no punto 2 do artigo 4 da Lei 10/2010, do 28 de abril, de prevención do branqueo de capitais e do financiamento do terrorismo.

2. Réxime de infraccións e sancións.

Constitúen infraccións tributarias non presentar en prazo e presentar de forma incompleta, inexacta ou con datos falsos as declaracións informativas a que se refire esta disposición adicional.

Tamén constituirá infracción tributaria a súa presentación por medios distintos dos electrónicos, informáticos e telemáticos naqueles supostos en que houber obriga de facelo por estes medios.

As anteriores infraccións serán moi graves e sancionaranse conforme as seguintes regras:

a) No caso de incumprimento da obriga de informar sobre contas en entidades de crédito situadas no estranxeiro, a sanción consistirá en multa pecuniaria fixa de 5.000 euros por cada dato ou conxunto de datos referidos a unha mesma conta que deberían terse incluído na declaración ou que fosen achegados de forma incompleta, inexacta ou falsa, cun mínimo de 10.000 euros.

A sanción será de 100 euros por cada dato ou conxunto de datos referidos a unha mesma conta, cun mínimo de 1.500 euros, cando a declaración fose presentada fóra de prazo sen requirimento previo da Administración tributaria. Do mesmo xeito, sancionárase a presentación da declaración por medios distintos dos electrónicos, informáticos e telemáticos cando exista obriga de facelo por eses medios.

b) No caso de incumprimento da obriga de informar sobre títulos, activos, valores, dereitos, seguros e rendas depositados, xestionados ou obtidos no estranxeiro, a sanción consistirá en multa pecuniaria fixa de 5.000 euros por cada dato ou conxunto de datos referidos a cada elemento patrimonial individualmente, considerado segundo a súa clase, que deberían terse incluído na declaración ou que fosen achegados de forma incompleta, inexacta ou falsa, cun mínimo de 10.000 euros.

A sanción será de 100 euros por cada dato ou conxunto de datos referidos a cada elemento patrimonial individualmente considerado segundo a súa clase, cun mínimo de 1.500 euros, cando a declaración fose presentada fóra de prazo sen requirimento previo da Administración tributaria. Do mesmo xeito, sancionárase a presentación da declaración por medios distintos dos electrónicos, informáticos e telemáticos cando exista obriga de facelo por eses medios.

c) No caso de incumprimento da obriga de informar sobre bens inmobles e dereitos sobre bens inmobles situados no estranxeiro, a sanción consistirá en multa pecuniaria fixa de 5.000 euros por cada dato ou conxunto de datos referidos a un mesmo ben inmovible ou a un mesmo dereito sobre un ben inmovible que deberían terse incluído na declaración ou que fosen achegados de forma incompleta, inexacta ou falsa, cun mínimo de 10.000 euros.

A sanción será de 100 euros por cada dato ou conxunto de datos referidos a un mesmo ben inmovible ou a un mesmo dereito sobre un ben inmovible, cun mínimo de 1.500 euros, cando a declaración fose presentada fóra de prazo sen requirimento previo da Administración tributaria. Do mesmo xeito, sancionárase a presentación da declaración por medios distintos dos electrónicos, informáticos e telemáticos cando exista obriga de facelo por eses medios.

As infraccións e sancións reguladas nesta disposición adicional serán incompatibles coas establecidas nos artigos 198 e 199 desta lei.

3. As leis reguladoras de cada tributo poderán establecer consecuencias específicas para o caso de incumprimento da obriga de información establecida nesta disposición adicional.»

Dezaoito. Introdúcese unha nova disposición adicional décimo novena coa seguinte redacción:

«Disposición adicional décimo novena. Competencias de investigación patrimonial nos procesos por delito contra a Facenda pública.

Nos procesos por delito contra a Facenda pública, e sen prexuízo das facultades que corresponden ás unidades da Policía xudicial, os órganos de recadación da Axencia Estatal de Administración Tributaria manterán a competencia para investigar, baixo a supervisión da autoridade xudicial, o patrimonio que poida resultar afecto ao pagamento das contías pecuniarias asociadas ao delito.

Para tales efectos, poderán exercer as facultades previstas nos artigos 93, 94 e 162 desta lei, realizar informes sobre a situación patrimonial das persoas relacionadas co delito e adoptar as medidas cautelares previstas no punto 8 do seu artigo 81.

De tales actuacións, das súas incidencias e resultados darase conta inmediata ao xuíz penal, que resolverá sobre a confirmación, modificación ou levantamento das medidas adoptadas.

As actuacións desenvolvidas someteranse ao previsto na presente lei e na súa normativa de desenvolvemento, sen prexuízo da posibilidade de que o xuíz decida a realización doutras actuacións ao abeiro do previsto no artigo 989 da Lei de axuizamento criminal.»

Artigo 2. *Modificación da Lei 47/2003, do 26 de novembro, xeral orzamentaria.*

Introdúcese un novo punto 2 no artigo 10, e renumérase o actual punto 2 como 3, coa seguinte redacción:

«2. Serán responsables solidarios do pagamento dos dereitos de natureza pública pendentes, ata o importe do valor dos bens ou dereitos que se puideron ter embargado ou alleado, as persoas ou entidades nas cales conorra algunha das circunstancias do artigo 42.2 da Lei xeral tributaria.

Neste suposto, a declaración de responsabilidade corresponderá á Axencia Estatal de Administración Tributaria cando se trate de créditos de natureza pública cuxa xestión recadatoria asumise aquela por lei ou por convenio.

O réxime xurídico aplicable a esta responsabilidade será o contido na Lei xeral tributaria e na súa normativa de desenvolvemento.»

Artigo 3. *Modificación da Lei 35/2006, do 28 de novembro, do imposto sobre a renda das persoas físicas e de modificación parcial das leis dos impostos sobre sociedades, sobre a renda de non residentes e sobre o patrimonio.*

Introdúcense as seguintes modificacións na Lei 35/2006, do 28 de novembro, do imposto sobre a renda das persoas físicas e de modificación parcial das leis dos impostos sobre sociedades, sobre a renda de non residentes e sobre o patrimonio:

Un. Con efectos desde o 1 de xaneiro de 2013, modifícase o punto 1 do artigo 31, que queda redactado da seguinte forma:

«1. O método de estimación obxectiva de rendementos para determinadas actividades económicas aplicarase, nos termos que regulamentariamente se establezan, conforme as seguintes normas:

1.ª Os contribuíntes que reúnan as circunstancias previstas nas normas reguladoras deste método determinarán os seus rendementos conforme el, salvo que renuncien á súa aplicación, nos termos que regulamentariamente se establezan.

2.ª O método de estimación obxectiva aplicarase conxuntamente cos réximes especiais establecidos no imposto sobre o valor engadido ou no imposto xeral indirecto canario, cando así se determine regulamentariamente.

3.ª Este método non poderá ser aplicado polos contribuíntes cando conorra calquera das seguintes circunstancias, nas condicións que se establezan regulamentariamente:

a) Que determinen o rendimento neto dalgunha actividade económica polo método de estimación directa.

b) Que o volume de rendementos íntegros no ano inmediato anterior supere calquera dos seguintes importes:

Para o conxunto das súas actividades económicas: 450.000 euros anuais.

Para o conxunto das súas actividades agrícolas e gandeiras: 300.000 euros anuais.

Para o conxunto das súas actividades clasificadas na división 7 da sección primeira das tarifas do imposto sobre actividades económicas ás cales lles sexa de aplicación o disposto na alínea d) do punto 5 do artigo 101 desta lei: 300.000 euros anuais.

Para estes efectos, só se computarán as operacións que se deban anotar no libro de rexistro de vendas ou ingresos previsto no artigo 67.7 do Regulamento deste imposto, ou no libro de rexistro de ingresos previsto no artigo 40.1 do Regulamento do imposto sobre o valor engadido, aprobado polo Real decreto 1624/1992, do 29 de decembro, e as operacións polas cales estean obrigados a emitir e conservar facturas, de acordo co disposto no Regulamento polo que se regulan as obrigas de facturación, aprobado polo Real decreto 1496/2003, do 28 de novembro.

No entanto, deberanse computar non só as operacións correspondentes ás actividades económicas desenvolvidas polo contribuínte, senón tamén as correspondentes ás desenvolvidas polo cónxuxe, descendentes e ascendentes, así como por entidades en réxime de atribución de rendas en que participe calquera dos anteriores, nas cales concorran as seguintes circunstancias:

– Que as actividades económicas desenvolvidas sexan idénticas ou similares. Para estes efectos, entenderase que son idénticas ou similares as actividades económicas clasificadas no mesmo grupo no imposto sobre actividades económicas.

– Que exista unha dirección común de tales actividades e que compartan medios persoais ou materiais.

Cando no ano inmediato anterior se iniciase unha actividade, o volume de ingresos elevarase ao ano.

c) Que o volume das compras en bens e servizos, excluídas as adquisicións de inmovilizado, no exercicio anterior supere a cantidade de 300.000 euros anuais.

No suposto de obras ou servizos subcontratados, o seu importe terase en conta para o cálculo deste límite.

Para estes efectos, deberán computarse non só o volume de compras correspondentes ás actividades económicas desenvolvidas polo contribuínte, senón tamén as correspondentes ás desenvolvidas polo cónxuxe, descendentes e ascendentes, así como por entidades en réxime de atribución de rendas en que participe calquera dos anteriores, nas cales concorran as circunstancias sinaladas na alínea b) anterior.

Cando no ano inmediato anterior se iniciase unha actividade, o volume de compras elevarase ao ano.

d) Que as actividades económicas se desenvolvan, total ou parcialmente, fóra do ámbito de aplicación do imposto a que se refire o artigo 4 desta lei.

e) Tratándose de contribuíntes que exerzan as actividades a que se refire a alínea d) do punto 5 do artigo 101 desta lei, cando o volume dos rendementos íntegros do ano inmediato anterior correspondente ás ditas actividades que proceda das persoas ou entidades previstas no artigo 99.2 desta lei supere calquera das seguintes cantidades:

a') 50.000 euros anuais, sempre que ademais represente máis do 50 por 100 do volume total de rendementos íntegros correspondente ás citadas actividades.

b') 225.000 euros anuais.

O disposto nesta alínea e) non será de aplicación respecto das actividades incluídas na división 7 da sección primeira das tarifas do imposto sobre actividades económicas.

Cando no ano inmediato anterior se iniciase unha actividade, o volume de rendementos íntegros elevarase ao ano.

4.ª O ámbito de aplicación do método de estimación obxectiva fixarase, entre outras cuestións, ben pola natureza das actividades e cultivos, ben por módulos obxectivos como o volume de operacións, o número de traballadores, o importe das compras, a superficie das explotacións ou os activos fixos utilizados, cos límites que se determinen regulamentariamente para o conxunto de actividades desenvolvidas polo contribuínte e, de ser o caso, polo cónxuxe, descendentes e ascendentes, así como por entidades en réxime de atribución de rendas nas cales participe calquera dos anteriores.

5.ª Nos supostos de renuncia ou exclusión da estimación obxectiva, o contribuínte determinará o rendimento neto de todas as súas actividades económicas polo método de estimación directa durante os tres anos seguintes, nas condicións que regulamentariamente se establezan.»

Dous. Con efectos desde a entrada en vigor desta lei, modifícase o artigo 39, que queda redactado da seguinte forma:

«Artigo 39. *Ganancias patrimoniais non xustificadas.*

1. Terán a consideración de ganancias de patrimonio non xustificadas os bens ou dereitos cuxa tenza, declaración ou adquisición non se corresponda coa renda ou patrimonio declarados polo contribuínte, así como a inclusión de débedas inexistentes en calquera declaración por este imposto ou polo imposto sobre o patrimonio, ou o seu rexistro nos libros ou rexistros oficiais.

As ganancias patrimoniais non xustificadas integraranse na base liquidable xeral do período impositivo respecto do cal se descubran, salvo que o contribuínte probe suficientemente que foi titular dos bens ou dereitos correspondentes desde unha data anterior á do período de prescrición.

2. En todo caso, terán a consideración de ganancias de patrimonio non xustificadas e integraranse na base liquidable xeral do período impositivo máis

antigo entre os non prescritos susceptible de regularización, a tenza, declaración ou adquisición de bens ou dereitos respecto dos cales non se cumprise no prazo establecido para o efecto a obriga de información a que se refire a disposición adicional décimo oitava da Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria.

Porén, non resultará de aplicación o previsto neste punto cando o contribuínte acredite que a titularidade dos bens ou dereitos se corresponde con rendas declaradas, ou ben con rendas obtidas en períodos impositivos respecto dos cales non tivese a condición de contribuínte por este imposto.»

Tres. Con efectos desde a entrada en vigor desta lei, modifícase o punto 1 do artigo 98, que queda redactado da seguinte forma:

«1. A Administración tributaria poderá pór á disposición dos contribuíntes, para efectos meramente informativos, un borrador de declaración, sen prexuízo do cumprimento do disposto no punto 1 do artigo 97 desta lei, sempre que obteñan rendas procedentes exclusivamente das seguintes fontes:

- a. Rendementos do traballo.
- b. Rendementos do capital mobiliario suxeitos a retención ou ingreso á conta, así como os derivados de letras do Tesouro.
- c. Ganancias patrimoniais sometidas a retención ou ingreso á conta, así como as subvencións para a adquisición de vivenda habitual.
- d. Imputación de rendas inmobiliarias e aqueloutras fontes de renda que estableza o ministro de Facenda e Administracións Públicas, de acordo coa información da que poida dispor en diante a Administración tributaria, cos límites e condicións sinalados por el.»

Artigo 4. *Modificación do texto refundido da Lei do imposto sobre sociedades, aprobado polo Real decreto lexislativo 4/2004, do 5 de marzo.*

Con efectos para os períodos impositivos que finalicen a partir da entrada en vigor desta lei, introdúcese un punto 6 e modifícase o actual 6, que se renumera como 7, no artigo 134 do texto refundido da Lei do imposto sobre sociedades, aprobado polo Real decreto lexislativo 4/2004, do 5 de marzo, que quedan redactados da seguinte forma:

«6. En todo caso, entenderase que foron adquiridos con cargo a renda non declarada que se imputará ao período impositivo máis antigo de entre os non prescritos susceptible de regularización, os bens e dereitos respecto dos cales o suxeito pasivo non cumprise no prazo establecido para o efecto a obriga de información a que se refire a disposición adicional décimo oitava da Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria.

Porén, non resultará de aplicación o previsto neste punto cando o suxeito pasivo acredite que os bens e dereitos cuxa titularidade lle corresponde foron adquiridos con cargo a rendas declaradas ou ben con cargo a rendas obtidas en períodos impositivos respecto dos cales non tivese a condición de suxeito pasivo deste imposto.

7. O valor dos elementos patrimoniais a que se refiren os puntos 1 e 6, en canto fose incorporado á base imponible, será válido para todos os efectos fiscais.»

Artigo 5. *Modificación da Lei 37/1992, do 28 de decembro, do imposto sobre o valor engadido.*

Introdúcense as seguintes modificacións na Lei 37/1992, do 28 de decembro, do imposto sobre o valor engadido:

Un. Modifícase o punto catro do artigo 4, que queda redactado da seguinte forma:

«Catro. As operacións suxeitas a este imposto non estarán suxeitas ao concepto «transmisións patrimoniais onerosas» do imposto sobre transmisións patrimoniais e actos xurídicos documentados.

Exceptúanse do disposto no parágrafo anterior as entregas e arrendamentos de bens inmobles, así como a constitución ou transmisión de dereitos reais de gozo ou desfrute que recaian sobre eles, cando estean exentos do imposto, salvo nos casos en que o suxeito pasivo renuncie á exención nas circunstancias e coas condicións recollidas no artigo 20.Dous.»

Dous. Modifícase a alínea k) do número 18.º do punto un do artigo 20, que queda redactada da seguinte forma:

«k) Os servizos e as operacións, exceptuados o depósito e a xestión, relativos a accións, participacións en sociedades, obrigas e demais valores non mencionados nas alíneas anteriores deste número, con excepción dos seguintes:

a') Os representativos de mercadorías.

b') Aqueles cuxa posesión asegure de feito ou de dereito a propiedade, o uso ou o desfrute exclusivo da totalidade ou parte dun ben inmueble, que non teñan a natureza de accións ou participacións en sociedades.

c') Aqueles valores non admitidos a negociación nun mercado secundario oficial, realizados no mercado secundario, mediante cuxa transmisión se pretendeu eludir o pagamento do imposto correspondente á transmisión dos inmobles propiedade das entidades ás cales representen os ditos valores, nos termos a que se refire o artigo 108 da Lei do mercado de valores.»

Tres. Modifícase o parágrafo segundo do punto tres do artigo 80, que queda redactado da seguinte forma:

«Só cando se acorde a conclusión do concurso polas causas expresadas no artigo 176.1, puntos 1.º, 4.º e 5.º da Lei concursal, o acredor que modifícase a base imponible deberá modificala novamente á alza mediante a emisión, no prazo que se fixe regulamentariamente, dunha factura rectificativa en que se repercute a cota procedente.»

Catro. Modifícase a alínea e) e engádese unha alínea f) ao ordinal 2.º do punto un do artigo 84, que quedan redactadas da seguinte forma:

«e) Cando se trate das seguintes entregas de bens inmobles:

- As entregas efectuadas como consecuencia dun proceso concursal.
- As entregas exentas a que se refiren os ordinais 20.º e 22.º do artigo 20.Un nas cales o suxeito pasivo renunciase á exención.
- As entregas efectuadas en execución da garantía constituída sobre os bens inmobles, entendéndose, así mesmo, que se executa a garantía cando se transmite o inmueble a cambio da extinción total ou parcial da débeda garantida ou da obriga de extinguir a referida débeda por parte do adquirente.

f) Cando se trate de execucións de obra, con ou sen achega de materiais, así como as cesións de persoal para a súa realización, consecuencia de contratos directamente formalizados entre o promotor e o contratista que teñan por obxecto a urbanización de terreos ou a construción ou rehabilitación de edificacións.

O establecido no parágrafo anterior será tamén de aplicación cando os destinatarios das operacións sexan, pola súa vez, o contratista principal ou outros subcontratistas nas condicións sinaladas.»

Cinco. Modifícase o punto cinco do artigo 89, que queda redactado da seguinte forma:

«Cinco. Cando a rectificación das cotas implique un aumento das inicialmente repercutidas e non mediase requirimento previo, o suxeito pasivo deberá presentar unha declaración-liquidación rectificativa e aplicaranse a esta a recarga e os xuros

de demora que procedan, de conformidade co establecido nos artigos 26 e 27 da Lei xeral tributaria.

Non obstante o disposto no parágrafo anterior, cando a rectificación se funde nas causas de modificación da base imponible establecidas no artigo 80 desta lei ou se deba a un erro fundado de dereito, o suxeito pasivo poderá incluír a diferenza correspondente na declaración-liquidación do período en que se deba efectuar a rectificación.

Cando a rectificación determine unha minoración das cotas inicialmente repercutidas, o suxeito pasivo poderá optar por calquera das dúas alternativas seguintes:

a) Iniciar perante a Administración tributaria o correspondente procedemento de devolución de ingresos indebidos.

b) Regularizar a situación tributaria na declaración-liquidación correspondente ao período en que se deba efectuar a rectificación ou nas posteriores ata o prazo dun ano contado desde o momento en que se debeu efectuar a mencionada rectificación. Neste caso, o suxeito pasivo estará obrigado a reintegrar ao destinatario da operación o importe das cotas repercutidas en exceso.

Nos supostos en que a operación gravada quede sen efecto como consecuencia do exercicio dunha acción de reintegración concursal ou doutras de impugnación exercitadas no seo do concurso, o suxeito pasivo deberá proceder á rectificación das cotas inicialmente repercutidas na declaración-liquidación correspondente ao período en que foron declaradas as cotas devindicadas.»

Seis. Modifícanse os puntos tres e cinco do artigo 99, que quedan redactados da seguinte forma:

«Tres. O dereito á dedución só se poderá exercitar na declaración-liquidación relativa ao período de liquidación en que o seu titular soportase as cotas deducibles ou nas dos sucesivos, sempre que non transcorrese o prazo de catro anos, contados a partir do nacemento do mencionado dereito.

Con todo, en caso de declaración de concurso, o dereito á dedución das cotas soportadas con anterioridade a ela, que estean pendentes de deducir, deberase exercitar na declaración-liquidación correspondente ao período de liquidación en que se soportaron.

Cando non se inclúsen as cotas soportadas deducibles a que se refire o parágrafo anterior nas ditas declaracións-liquidacións, e sempre que non transcorrese o prazo de catro anos, contados a partir do nacemento do dereito á dedución de tales cotas, o concursado ou, nos casos previstos polo artigo 86.3 da Lei concursal, a Administración concursal, poderá deducilas mediante a rectificación da declaración-liquidación relativa ao período en que foron soportadas.

Cando mediase requirimento da Administración ou actuación inspectora, serán deducibles, nas liquidacións que procedan, as cotas soportadas que estivesen debidamente contabilizadas nos libros de rexistro establecidos regulamentariamente para este imposto, mentres que as cotas non contabilizadas serán deducibles na declaración-liquidación do período correspondente á súa contabilización ou nas dos seguintes. En todo caso, unhas e outras cotas só se poderán deducir cando non transcorrese o prazo a que se refire o primeiro parágrafo.

No suposto das vendas ocasionais a que se refire o artigo 5, punto un, alínea e), desta lei, o dereito á dedución só se poderá exercitar na declaración relativa ao período en que se realice a entrega dos correspondentes medios de transporte novos.»

«Cinco. Cando a contía das deducións procedentes supere o importe das cotas devindicadas no mesmo período de liquidación, o exceso poderá ser compensado nas declaracións-liquidacións posteriores, sempre que non

transcorresen catro anos contados a partir da presentación da declaración-liquidación en que se orixine o dito exceso.

No entanto, o suxeito pasivo poderá optar pola devolución do saldo existente ao seu favor cando resulte procedente en virtude do disposto no capítulo II deste título, sen que en tal caso poida efectuar a súa compensación en declaracións-liquidacións posteriores, calquera que sexa o período de tempo transcorrido ata que a dita devolución se faga efectiva.

Na declaración-liquidación, prevista regulamentariamente, referida aos feitos imposibles anteriores á declaración de concurso, deberase aplicar a totalidade dos saldos acumulados a compensar de períodos de liquidación anteriores á dita declaración.»

Sete. *Modifícase o ordinal 2.º do punto dous do artigo 114, que queda redactado da seguinte forma:*

«2.º Cando a rectificación determine unha minoración do importe das cotas inicialmente deducidas, o suxeito pasivo deberá presentar unha declaración-liquidación rectificativa e aplicaranse a esta a recarga e os xuros de demora que procedan, de conformidade co previsto nos artigos 26 e 27 da Lei xeral tributaria.

Tratándose do suposto previsto no artigo 80.Tres desta lei, a rectificación deberase efectuar na declaración-liquidación correspondente ao período en que se exerceu o dereito á dedución das cotas soportadas, sen que proceda a aplicación de recargas nin de xuros de demora.

Nos supostos en que a operación gravada quede sen efecto como consecuencia do exercicio dunha acción de reintegración concursal ou doutras de impugnación exercitadas no seo do concurso, se o comprador ou adquirente inicial se atopa tamén en situación de concurso, deberá proceder á rectificación das cotas inicialmente deducidas na declaración-liquidación correspondente ao período en que se exerceu o dereito á dedución das cotas soportadas, sen que proceda a aplicación de recargas nin de xuros de demora.

No entanto, cando a rectificación teña a súa orixe nun erro fundado de dereito ou nas restantes causas do artigo 80 desta lei, deberase efectuar na declaración-liquidación correspondente ao período impositivo en que o suxeito pasivo reciba o documento xustificativo do dereito a deducir, no cal se rectifiquen as cotas inicialmente soportadas.»

Oito. *Modifícase o punto dous do artigo 170, que queda redactado da seguinte forma:*

«Dous. Constituirán infraccións tributarias:

1.º A adquisición de bens por parte de suxeitos pasivos acollidos ao réxime especial da recarga de equivalencia sen que nas correspondentes facturas figure expresamente consignada a recarga de equivalencia, salvo os casos en que o adquirente dese conta diso á Administración na forma que se determine regulamentariamente.

2.º A obtención, mediante acción ou omisión culposa ou dolosa, dunha incorrecta repercusión do imposto, coa condición de que o seu destinatario non teña dereito á dedución total das cotas soportadas.

Serán suxeitos infractores as persoas ou entidades destinatarias das referidas operacións que sexan responsables da acción ou omisión a que se refire o parágrafo anterior.

3.º A repercusión improcedente en factura, por persoas que non sexan suxeitos pasivos do imposto, de cotas impositivas sen que se procedese ao seu ingreso.

4.º A non consignación na autoliquidación que se debe presentar polo período correspondente das cantidades das cales sexa suxeito pasivo o destinatario das

operacións conforme os ordinais 2.º, 3.º e 4.º do artigo 84.un, do artigo 85 ou do artigo 140 quinquies desta lei.

5.º A falta de presentación ou a presentación incorrecta ou incompleta das declaracións-liquidacións relativas ás operacións reguladas no ordinal 5.º do artigo 19 desta lei.»

Nove. Modifícase o punto un do artigo 171, que queda redactado da seguinte forma:

«Un. As infraccións contidas no punto dous do artigo anterior serán graves e sancionaranse conforme as normas seguintes:

1.º As establecidas no ordinal 1.º do punto dous, con multa pecuniaria proporcional do 50 por cento do importe da recarga de equivalencia que se debería ter repercutido, cun importe mínimo de 30 euros por cada unha das adquisicións efectuadas sen a correspondente repercusión da recarga de equivalencia.

2.º As establecidas no ordinal 2.º do punto dous, con multa pecuniaria proporcional do 50 por cento do beneficio indebidamente obtido.

3.º As establecidas no ordinal 3.º do punto dous, con multa pecuniaria proporcional do 100 por cento das cotas indebidamente repercutidas, cun mínimo de 300 euros por cada factura ou documento substitutivo en que se produza a infracción.

4.º As establecidas no ordinal 4.º do punto dous, con multa pecuniaria proporcional do 10 por cento da cota correspondente ás operacións non consignadas na autoliquidación.

5.º As establecidas no ordinal 5.º do punto dous, con multa pecuniaria proporcional do 10 por cento das cotas devindicadas correspondentes ás operacións non consignadas ou consignadas incorrectamente ou de forma incompleta nas declaracións-liquidacións. No entanto, cando se trate de declaracións-liquidacións relativas ao abandono do réxime de depósito distinto do alfandegueiro, sancionárase con multa pecuniaria proporcional do 10 por cento das cotas devindicadas correspondentes ás operacións non consignadas ou consignadas incorrectamente ou de forma incompleta, sempre que a suma total de cotas declaradas na declaración-liquidación sexa inferior ao das efectivamente devindicadas no período.»

Dez. Modifícase a disposición adicional sexta, que queda redactada da seguinte forma:

«Nos procedementos administrativos e xudiciais de execución forzosa, os adxudicatarios que teñan a condición de empresario ou profesional para efectos deste imposto están facultados, en nome e por conta do suxeito pasivo e con respecto ás entregas de bens e prestacións de servizos suxeitas a el que se produzan naqueles, para expedir factura en que se documente a operación e se repercute a cota do imposto, presentar a declaración-liquidación correspondente e ingresar o importe do imposto resultante.

Regulamentariamente, determinaranse as condicións e os requisitos para o exercicio destas facultades.

O disposto na presente disposición non se aplicará ás entregas de bens inmoables en que o seu suxeito pasivo sexa o seu destinatario, de acordo co disposto na alínea e) do artigo 84.Un.2.º.»

Artigo 6. *Modificación da Lei 20/1991, do 7 de xuño, de modificación dos aspectos fiscais do réxime económico fiscal de Canarias.*

Introdúcense as seguintes modificacións na Lei 20/1991, do 7 de xuño, de modificación dos aspectos fiscais do réxime económico fiscal de Canarias:

Un. Engádesse a alínea g) ao ordinal 2.º do número 1 do artigo 19, coa seguinte redacción:

«g) Cando se trate das seguintes entregas de bens inmobles:

- As entregas efectuadas como consecuencia dun proceso concursal.
- As entregas exentas a que se refiren os ordinais 20.º e 22.º do artigo 50.Un da Lei da Comunidade Autónoma de Canarias 4/2012, do 25 de xuño, de medidas administrativas e fiscais, en que o suxeito pasivo tivese renunciado á exención.
- As entregas efectuadas en execución da garantía constituída sobre os bens inmobles, entendéndose, así mesmo, que se executa a garantía cando se transmite o inmueble a cambio da extinción total ou parcial da débeda garantida ou da obriga de extinguir a referida débeda por parte do adquirente.»

Dous. Modifícase o punto 5 do número dous do artigo 20, que queda redactado da seguinte forma:

«5. Cando a rectificación das cotas implique un aumento das inicialmente repercutidas e non mediase requirimento previo, o suxeito pasivo deberá presentar unha declaración-liquidación rectificativa, e aplicaranse a esta a recarga e os xuros de demora que procedan de conformidade co establecido nos artigos 26 e 27 da Lei xeral tributaria.

Non obstante o disposto no parágrafo anterior, cando a rectificación se funde nas causas de modificación da base imponible establecidas nos números 4 ao 8 do artigo 22 desta lei ou se deba a un erro fundado de dereito, o suxeito pasivo poderá incluír a diferenza correspondente na declaración-liquidación do período en que se deba efectuar a rectificación.

Cando a rectificación determine unha minoración das cotas inicialmente repercutidas, o suxeito pasivo poderá optar por calquera das dúas alternativas seguintes:

- a) Iniciar ante a Administración tributaria o correspondente procedemento de devolución de ingresos indebidos.
- b) Regularizar a situación tributaria na declaración-liquidación correspondente ao período en que se deba efectuar a rectificación ou nas posteriores ata o prazo dun ano contado desde o momento en que se debeu efectuar a mencionada rectificación. Neste caso, o suxeito pasivo estará obrigado a reintegrarlle ao destinatario da operación o importe das cotas repercutidas en exceso.

Nos supostos en que a operación gravada quede sen efecto como consecuencia do exercicio dunha acción de reintegración concursal ou outras de impugnación exercitadas no seo do concurso, o suxeito pasivo deberá proceder á rectificación das cotas inicialmente repercutidas na declaración-liquidación correspondente ao período en que foron declaradas as cotas devindicadas.»

Tres. Modifícase o parágrafo segundo do número 6 do artigo 22, que queda redactado da seguinte forma:

«Só cando se acorde a conclusión do concurso polas causas expresadas no artigo 176.1, ordinais 1.º, 4.º e 5.º, da Lei concursal, o acredor que modifícase a base imponible deberá modificala novamente á alza mediante a emisión, no prazo que se fixe regulamentariamente, dunha factura rectificativa na cal se repercute a cota procedente.»

Catro. Modifícanse os números 3 e 5 do artigo 33, que quedan redactados da seguinte forma:

«3. O dereito á dedución só se poderá exercitar na declaración-liquidación relativa ao período de liquidación en que o seu titular soportase as cotas deducibles

ou nas dos sucesivos, sempre que non transcorrese o prazo de catro anos, contados a partir do nacemento do mencionado dereito. A porcentaxe de dedución das cotas deducibles soportadas será a definitiva do ano en que se produciu o nacemento do dereito a deducir das citadas cotas.

Con todo, en caso de declaración de concurso, o dereito á dedución por feitos impoñibles anteriores a esta deberá exercerse na declaración-liquidación correspondente ao período en que se soportasen as cotas deducibles.

Cando non se inclúsen as cotas soportadas deducibles na dita declaración-liquidación, o concursado ou, nos casos previstos polo artigo 86.3 da Lei concursal, a Administración concursal, deberán cumprir esta obriga mediante a rectificación da declaración-liquidación relativa ao dito período de liquidación.

Cando mediase requirimento da Administración ou actuación inspectora, serán deducibles, nas liquidacións que procedan, as cotas soportadas que estivesen debidamente contabilizadas nos libros de rexistro establecidos regulamentariamente para este imposto, mentres que as cotas non contabilizadas serán deducibles na declaración-liquidación do período correspondente á súa contabilización ou nas dos seguintes. En todo caso, unhas e outras cotas só se poderán deducir cando non transcorrese o prazo a que se refire o primeiro parágrafo.»

«5. Cando a contía das deducións procedentes supere o importe das cotas devindicadas no mesmo período de liquidación, o exceso poderá ser compensado nas declaracións-liquidacións posteriores, sempre que non transcorresen catro anos contados a partir da presentación da declaración-liquidación en que se orixine o dito exceso.

No entanto, o suxeito pasivo poderá optar pola devolución do saldo existente ao seu favor cando resulte procedente en virtude do disposto no capítulo II deste título, sen que en tal caso poida efectuar a súa compensación en declaracións-liquidacións posteriores, calquera que sexa o período de tempo transcorrido ata que a dita devolución se faga efectiva.

Na declaración-liquidación, prevista regulamentariamente, referida aos feitos impoñibles anteriores á declaración de concurso, deberase aplicar a totalidade dos saldos acumulados a compensar de períodos de liquidación anteriores á dita declaración.»

Cinco. Modifícase o artigo 44, que queda redactado da seguinte forma:

«Artigo 44. *Rectificación de deducións.*

Un. Os suxeitos pasivos, cando non mediase requirimento previo, poderán rectificar as deducións practicadas cando o seu importe se determinase incorrectamente ou o importe das cotas soportadas fose obxecto de rectificación de acordo co disposto no artigo 20.Dous desta lei.

A rectificación das deducións será obrigatoria cando implique unha minoración do importe inicialmente deducido.

Dous. A rectificación de deducións orixinada pola rectificación previa do importe das cotas inicialmente soportadas efectuarase da seguinte forma:

1.º Cando a rectificación determine un incremento do importe das cotas inicialmente deducidas, poderase efectuar na declaración-liquidación correspondente ao período impositivo en que o suxeito pasivo reciba o documento xustificativo do dereito a deducir no cal se rectifiquen as cotas inicialmente repercutidas, ou ben nas declaracións-liquidacións seguintes, sempre que non transcorresen catro anos desde a devindicación da operación ou, de ser o caso, desde a data en que se produciron as circunstancias que determinan a modificación da base impoñible da operación.

Sen prexuízo do anterior, nos supostos en que a rectificación das cotas inicialmente soportadas estivese motivado por causa distinta das previstas no artigo 20. Dous desta lei, non se poderá efectuar a rectificación da súa dedución despois de transcorrido un ano desde a data de expedición do documento xustificativo do dereito a deducir polo cal se rectifican as ditas cotas.

2.º Cando a rectificación determine unha minoración do importe das cotas inicialmente deducidas, o suxeito pasivo deberá presentar unha declaración-liquidación rectificativa e aplicaranse a esta a recarga e os xuros de demora que procedan de conformidade co previsto nos artigos 26 e 27 da Lei xeral tributaria.

Tratándose do suposto previsto no artigo 22 número 6 desta lei, a rectificación deberase efectuar na declaración-liquidación correspondente ao período en que se exerceu o dereito á dedución das cotas soportadas, sen que proceda a aplicación de recargas nin de xuros de demora.

Nos supostos en que a operación gravada quede sen efecto como consecuencia do exercicio dunha acción de reintegración concursal ou doutras de impugnación exercitadas no seo do concurso, se o comprador ou adquirente inicial se atopa tamén en situación de concurso, deberá proceder á rectificación das cotas inicialmente deducidas na declaración-liquidación correspondente ao período en que se exerceu o dereito á dedución das cotas soportadas, sen que proceda a aplicación de recargas nin de xuros de demora.

No entanto, cando a rectificación teña a súa orixe nun erro fundado de dereito ou nas causas dos números 4, 5 e 7 do artigo 22 desta lei, deberase efectuar na declaración-liquidación correspondente ao período impositivo en que o suxeito pasivo reciba o documento xustificativo do dereito a deducir no cal se rectifiquen as cotas inicialmente soportadas.»

Artigo 7. *Limitacións aos pagamentos en efectivo.*

Un. *Ámbito de aplicación.*

1. Non se poderán pagar en efectivo as operacións nas cales algunha das partes intervinientes actúe en calidade de empresario ou profesional, cun importe igual ou superior a 2.500 euros ou o seu contravalor en moeda estranxeira.

No entanto, o citado importe será de 15.000 euros ou o seu contravalor en moeda estranxeira cando o pagador sexa unha persoa física que xustifique que non ten o seu domicilio fiscal en España e non actúe en calidade de empresario ou profesional.

2. Para efectos do cálculo das contías sinaladas no punto anterior, sumaranse os importes de todas as operacións ou pagamentos en que se puido ter fraccionado a entrega de bens ou a prestación de servizos.

3. Entenderase por efectivo os medios de pagamento definidos no artigo 34.2 da Lei 10/2010, do 28 de abril, de prevención do branqueo de capitais e do financiamento do terrorismo.

4. Para efectos do disposto nesta lei, e respecto das operacións que non se poidan pagar en efectivo, os intervinientes nas operacións deberán conservar os xustificantes do pagamento, durante o prazo de cinco anos desde a súa data, para acreditar que se efectuou a través dalgún dos medios de pagamento distintos do efectivo. Así mesmo, están obrigados a achegar estes xustificantes por requirimento da Axencia Estatal de Administración Tributaria.

5. Esta limitación non resultará aplicable aos pagamentos e ingresos realizados en entidades de crédito.

Dous. *Infraccións e sancións.*

1. Constitúe infracción administrativa o incumprimento das limitacións aos pagamentos en efectivo establecidos no punto un anterior.

2. Serán suxeitos infractores tanto as persoas ou entidades que paguen como as que reciban total ou parcialmente cantidades en efectivo incumprindo a limitación

establecida no punto un anterior. Tanto o pagador como o receptor responderán de forma solidaria da infracción que se cometa e da sanción que se impoña. A Axencia Estatal de Administración Tributaria poderase dirixir indistintamente contra calquera deles ou contra ambos.

3. A infracción prevista neste artigo será grave.

4. A base da sanción será a contía pagada en efectivo nas operacións de importe igual ou superior a 2.500 euros ou 15.000 euros, ou o seu contravalor en moeda estranxeira, segundo se trate de cada un dos supostos a que se refire o número 1 do punto un, respectivamente.

5. A sanción consistirá en multa pecuniaria proporcional do 25 por cento da base da sanción prevista no número anterior.

6. A acción tipificada no número 1 deste punto non dará lugar a responsabilidade por infracción respecto da parte que interveña na operación cando denuncie ante a Axencia Estatal de Administración Tributaria, dentro dos tres meses seguintes á data do pagamento efectuado en incumprimento da limitación, a operación realizada, o seu importe e a identidade da outra parte interveniente. A denuncia que poida presentar con posterioridade a outra parte interveniente entenderase por non formulada.

A presentación simultánea de denuncia por ambos os intervenientes non exonerará de responsabilidade a ningún deles.

7. A sanción derivada da comisión da infracción prevista neste punto será compatible coas sancións que, de ser o caso, resulten procedentes pola comisión de infraccións tributarias ou por incumprimento da obriga de declaración de medios de pagamento establecida na Lei 10/2010, do 28 de abril, de prevención do branqueo de capitais e do financiamento do terrorismo.

8. A infracción prevista neste punto prescribirá aos cinco anos, que comezarán a contarse desde o día en que se cometeu a infracción.

9. A sanción derivada da comisión da infracción prevista neste punto prescribirá aos cinco anos, que comezarán a contarse desde o día seguinte a aquel en que adquira firmeza a resolución pola cal se impón a sanción.

Tres. Procedemento sancionador.

1. O procedemento sancionador rexerese polo disposto no título IX da Lei 30/1992, do 26 de novembro, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común, e no Regulamento do procedemento para o exercicio da potestade sancionadora, aprobado polo Real decreto 1398/1993, do 4 de agosto.

2. A competencia para a tramitación e resolución do referido procedemento sancionador corresponderá en todo o territorio español á Axencia Estatal de Administración Tributaria e atribuirase ao órgano que se determine en desenvolvemento das súas facultades de organización, mediante disposición que deberá ser obxecto de publicación no «Boletín Oficial del Estado».

3. Para a tramitación dos procedementos sancionadores, o órgano competente poderá requirir aos suxeitos obrigados os datos, antecedentes e documentos relacionados co cumprimento das limitacións establecidas no punto un deste artigo. Así mesmo, os ditos requirimentos poderán efectuarse con carácter previo ao comezo, de ser o caso, do procedemento sancionador.

4. Os datos, probas ou circunstancias que consten ou se obtivesen nalgunha actuación ou procedemento de aplicación dos tributos e vaian ser tidos en conta no procedemento sancionador deberán incorporarse formalmente a este antes da proposta de resolución.

Catro. Recadación das sancións.

A xestión recadatoria das sancións impostas de acordo co establecido neste artigo corresponderá á Axencia Estatal de Administración Tributaria, tanto en período voluntario coma executivo.

Cinco. Obrigas de información.

Calquera autoridade ou funcionario que no exercicio das súas competencias teña coñecemento dalgún incumprimento da limitación establecida no punto un, deberao pór inmediatamente en coñecemento dos órganos da Axencia Estatal de Administración Tributaria.

Disposición adicional primeira. *Réxime sancionador en supostos de ganancias patrimoniais non xustificadas e de presunción de obtención de rendas.*

A aplicación do disposto no artigo 39.2 da Lei 35/2006, do 28 de novembro, do imposto sobre a renda das persoas físicas e de modificación parcial das leis dos impostos sobre sociedades, sobre a renda de non residentes e sobre o patrimonio, e no artigo 134.6 do texto refundido da Lei do imposto sobre sociedades, aprobado polo Real decreto legislativo 4/2004, do 5 de marzo, determinará a comisión de infracción tributaria, que terá a consideración de moi grave e se sancionará cunha multa pecuniaria proporcional do 150 por cento do importe da base da sanción.

A base da sanción será a contía da cota íntegra resultante da aplicación dos artigos citados no parágrafo anterior. Só para os efectos da determinación da base de sanción, non se terán en conta para o seu cálculo as cantidades pendentes de compensación, dedución ou aplicación procedentes de exercicios anteriores ou correspondentes ao exercicio obxecto de comprobación que poidan minorar a base imponible ou liquidable ou a cota íntegra.

A sanción establecida nesta disposición adicional será incompatible coas que corresponderían polas infraccións que poidan terse cometido en relación coas ganancias patrimoniais non xustificadas ou a presunción de obtención de rendas reguladas nos artigos 191 a 195 da Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria.

Nestes supostos resultará de aplicación o disposto no artigo 188 da Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria.

Disposición adicional segunda. *Imputación de ganancias de patrimonio non xustificadas e de rendas presuntas.*

A imputación regulada no punto 2 do artigo 39 da Lei 35/2006, do 28 de novembro, do imposto sobre a renda das persoas físicas e de modificación parcial das leis dos impostos sobre sociedades, sobre a renda de non residentes e sobre o patrimonio, e no punto 6 do artigo 134 do texto refundido da Lei do imposto sobre sociedades, aprobado polo Real decreto legislativo 4/2004, do 5 de marzo, establecidos por esta lei, realizarase ao período impositivo que proceda segundo o sinalado nos ditos preceptos en que estivesen en vigor os ditos puntos.

Disposición derradeira primeira. *Modificación da Lei 24/1988, do 28 de xullo, do mercado de valores.*

O artigo 108 da Lei 24/1988, do 28 de xullo, do mercado de valores, queda redactado da seguinte forma:

«Artigo 108.

1. A transmisión de valores, admitidos ou non a negociación nun mercado secundario oficial, estará exenta do imposto sobre o valor engadido e do imposto sobre transmisións patrimoniais e actos xurídicos documentados.

2. Quedan exceptuadas do disposto no punto anterior as transmisións de valores non admitidos a negociación nun mercado secundario oficial realizadas no mercado secundario, que tributarán no imposto a que estean suxeitas como transmisións onerosas de bens inmoables, cando mediante tales transmisións de valores se pretendese eludir o pagamento dos tributos que terían gravado a

transmisión da inmobles propiedade das entidades ás cales representen eses valores.

Sen prexuízo do disposto no parágrafo anterior, entenderase, salvo proba en contrario, que se actúa con ánimo de elusión do pagamento do imposto correspondente á transmisión de bens inmobles nos seguintes supostos:

a) Cando se obteña o control dunha entidade cuxo activo estea formado en polo menos o 50 por cento por inmobles radicados en España que non estean afectos a actividades empresariais ou profesionais, ou cando, unha vez obtido o dito control, aumente a cota de participación nela.

b) Cando se obteña o control dunha entidade en cuxo activo se inclúan valores que lle permitan exercer o control noutra entidade cuxo activo estea integrado polo menos nun 50 por cento por inmobles radicados en España que non estean afectos a actividades empresariais ou profesionais, ou cando, unha vez obtido o dito control, aumente a cota de participación nela.

c) Cando os valores transmitidos fosen recibidos polas achegas de bens inmobles realizadas con ocasión da constitución de sociedades ou da ampliación do seu capital social, sempre que tales bens non se afecten a actividades empresariais ou profesionais e que entre a data de achega e a de transmisión non transcorrese un prazo de tres anos.

3. Nos supostos en que a transmisión de valores quede suxeita aos impostos citados sen exención, segundo o previsto no punto 2 anterior, aplicaranse as seguintes regras:

1.ª Para realizar o cómputo do activo, os valores netos contables de todos os bens contabilizados substituiranse polos seus respectivos valores reais determinados na data en que teña lugar a transmisión ou adquisición. Para estes efectos, o suxeito pasivo estará obrigado a formar un inventario do activo na dita data e a facilitalo á Administración tributaria por requirimento desta.

2.ª Tratándose de sociedades mercantís, entenderase obtido o dito control cando directa ou indirectamente se alcance unha participación no capital social superior ao 50 por cento. Para estes efectos, computaranse tamén como participación do adquirente os valores das demais entidades pertencentes ao mesmo grupo de sociedades.

3.ª Nos casos de transmisión de valores á propia sociedade tedora dos inmobles para a súa posterior amortización por ela, entenderase para efectos fiscais que ten lugar o suposto de elusión definido nas alíneas a) ou b) do punto anterior. Neste caso será suxeito pasivo o accionista que, como consecuencia das ditas operacións, obteña o control da sociedade nos termos antes indicados.

4.ª Nas transmisións de valores que, conforme o punto 2 anterior, estean suxeitas ao imposto sobre o valor engadido e non exentas, a base impositiva determinarase en proporción ao valor de mercado dos bens que se deban computar como inmobles. A este respecto, nos supostos recollidos na alínea c) do punto 2, a base impositiva do imposto será a parte proporcional do valor de mercado dos inmobles que foron achegados no seu día correspondente ás accións ou participacións transmitidas.

5.ª Nas transmisións de valores que, de acordo ao exposto no punto 2 anterior, deban tributar pola modalidade de transmisións patrimoniais onerosas do imposto sobre transmisións patrimoniais e actos xurídicos documentados, para a práctica da liquidación, aplicaranse os elementos do dito imposto á parte proporcional do valor real dos inmobles, calculado de acordo coas regras contidas na súa normativa. Para tal fin tomarase como base impositiva:

– Nos supostos a que se refire a alínea a) do punto 2 anterior, a parte proporcional sobre o valor real da totalidade das partidas do activo que, para os efectos da aplicación deste precepto, se deban computar como inmobles, que

corresponda á porcentaxe total de participación que se pase a ter no momento da obtención do control ou, unha vez obtido, onerosa ou lucrativamente, o dito control, á porcentaxe en que aumente a cota de participación.

– Nos supostos a que se refire a alínea b) do punto 2 anterior, para determinar a base imponible só se terán en conta os inmobles daquelas cuxo activo estea integrado polo menos nun 50 por cento por inmobles non afectos a actividades empresariais ou profesionais.

– Nos supostos a que se refire a alínea c) do punto 2 anterior, a parte proporcional do valor real dos inmobles que foron achegados no seu día, correspondente ás accións ou participacións transmitidas.»

Disposición derradeira segunda. *Modificación da Lei 20/1990, do 19 de decembro, sobre réxime fiscal das cooperativas.*

Modifícase o artigo 38 da Lei 20/1990, do 19 de decembro, sobre réxime fiscal das cooperativas, que queda redactado da seguinte forma:

«A Administración tributaria comprobará que concorren as circunstancias ou os requisitos necesarios para desfrutar dos beneficios tributarios establecidos nesta lei e practicará, de ser o caso, a regularización que resulte procedente da situación tributaria da cooperativa.

O resultado das ditas actuacións comunicaráselles ás corporacións locais e ás comunidades autónomas interesadas en canto poida ter transcendencia respecto dos tributos cuxa xestión lles corresponda.»

Disposición derradeira terceira. *Título competencial.*

Esta lei dítase ao abeiro das competencias do Estado establecidas no artigo 149.1. 11.ª, 13.ª e 14.ª da Constitución.

Disposición derradeira cuarta. *Desenvolvemento regulamentario.*

O Goberno poderá ditar as normas regulamentarias necesarias para o desenvolvemento do disposto nesta lei.

Disposición derradeira quinta. *Entrada en vigor.*

Esta lei entrará en vigor o día seguinte ao da súa publicación no «Boletín Oficial del Estado».

Non obstante o anterior, o artigo 7 entrará en vigor aos vinte días da dita publicación e resultará de aplicación a todos os pagamentos efectuados desde esa data, aínda que se refiran a operacións concertadas con anterioridade ao establecemento da limitación.

Por tanto,
Mando a todos os españois, particulares e autoridades, que cumbran e fagan cumprir esta lei.

Madrid, 29 de outubro de 2012.

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno,
MARIANO RAJOY BREY